

Gelincik

– gölge06 · 07 Eylül 2016

şimdi bir otel resepsiyonun da
“maalesef boş odamız kalmadı” hayal kırıklığıyım
gecenin kem gözleri
topuğundan vurdu düşlerimi
eşini kaybetmiş bir çorap yalnızlığıyım

zifır uykusuzum
gemisi karaya vurmuş korsanlar gibi
mesken tutup sahili
ay ışığında
yıldız yorgan yatma vakti şimdi

gece soğuk
gece kibirli
ahh şimdi yanımda olsan
kılıçla kın gibi sarılsak birbirimize
hasedinden çatır çatır çatlarsa bu çöl artığı kasaba
o tatlı uykusundan uyandırsan dudaklarını
öpüşsek ıpslak
bütün sokaklar komaya girse

ama yoksun artık
yarında olmayacaksın ertesi günde
şimdi kim bilir hangi yatak güzelleşiyor
yastığa dağılmış saçlarıyla
hangi soğuk teni ısıtıyorsun
o kadını dokunuşlarıyla

belki bir hastane odasında
anne olmayı bekliyorsun
heyecanla

beklide bir cenazedesin
şimdi nasıl da yakışmıştır
siyahlar sana

hala en sevdiğim yol arkadaşım sensin
yalnız seninle çıkıyorum uzun yolculuklara
kolumda sen oluyorsun her gurbetten dönüşümde
bavulum hep senli anılarla tıka basa
yada beni karşılayan hep sensin
sılaya varışımda

senden başka bir şey almıyorum üstüme
hayalin ısıtıyor beni zemheride bile
karanlık mahzenlerde yanan isli meşaleler gibi
ışığın hiç sönmüyor ki içimde

ayrıldık diye

k

ü

s

m

e

k

m

i

deme öyle

toprak küser mi hiç

gelinciğine